

REGENSENS

REGENSJANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 5—7.

September 1915.

Klokkerfest.

Paa 50 Aars Dagen for Klokkerinstitutionens Op-
rettelse

Lørdag den 11. September 1915

afholder Regensianersamfundet en Fest, hvortil samtlige forhen-
værende og nuværende Regensianere indbydes.

Kl. 6: Middag i Langelinies Pavillon.

Kl. 9: Sold paa Regensens Læsesal (med forventet Tilla-
delse af Myndighederne).

Paaklædningen ved Middagen: Kjole.

Prisen for Deltagelse i hele Festen er 6 Kr., for Deltagelse i Soldet
alene 1½ Kr.

Deltagelse bedes senest Mandag den 6. September anmeldt
til Regensianersamfundets Kasserer, Inspektør Otto Bjørneboe, H. C.
Ørstedesvej 67, til hvem Betalingen for Middagen samtidig bedes indsendt.

Sange bedes snarest mulig sendt til Regensianersamfundets Sekretær,
cand. theol. & jur. H. J. V. Elmquist, Nyvej 19.

Mød ved Klokkefesten!

Naar Regensianersamfundet nu efter længere Tids Pavse paany byder til Fest, er det i Haab om, at Festen vil vinde livlig Tilslutning, ikke alene blandt Samfundets Medlemmer, men overhovedet blandt forhenværende og nuværende Regensianere. Anledningen er

Klokkerinstitutionens 50-aarige Bestaaen,

en Begivenhed, hvis Betydning vil staa enhver Regensianer klar, og denne Anledning vil Regensianersamfundet benytte til

Overrækkelse af Provstekæden,

saa at Festen i dobbelt Forstand vil blive en Mærkedag i Regenshistorien. Derfor —

Giv Møde den 11. September!

Klokkerinstitutionens Betydning. Udtalelser af Regensprovsten.

Jeg mener, at det var et meget lykkeligt Greb, man gjorde ved Klokkerinstitutionens Oprettelse. Det har vist sig heldigt, at Regensianerne til hver given Tid har en Repræsentant udadtil; Ordningen med en saadan fast Repræsentant er efter min Opfattelse utvivlsomt at foretrække for en Ordning, hvorefter Repræsentanten skulde vælges for hver enkelt Lejlighed. Men det er dog navnlig i Forholdet til Regensens Provst, at jeg søger Klokkerinstitutionens Betydning. Forstaar Klokkeren at være paa en Gang Alumnernes og Provstens Tillidsmand, da er hermed givet Betingelserne for den lykkeligste Ordning af Forholdene: udstrakt Selvstyre for Alumnerne under forstaaende og lempelig Kontrol. Og denne Stilling har i den lange Tid, hvori jeg har været Regensprovst, Klokkerne godt forstaaet og magtet at indtage. Regensianerne har vidst at vælge de rette Folk til Klokkere.

Jeg kan tilføje, at Klokkerinstitutionen har bidraget til at bringe mig i nært Venskabsforhold til adskillige af de betydeligste unge Mænd paa Regensen, Venskabsforhold, som ikke blot var mig meget kære, men som sikkert ogsaa paa forskellig Vis har styrket mine Evner til at varetage Provstegerningen.

Jul. Lassen.

Hugo Hørring.

Regensens første Klokke.

Man har bedt mig skrive nogle Ord om Hugo Hørring i Anledning af, at det nu er 50 Aar siden, han fik sit første Embede som Klokke paa Regensen. Vi boede begge paa 3die Gang, jeg paa 2den Sal, han paa 1ste i Nr. 8, sammen med *Niels Jørgensen*, der døde som Sognepræst i Marvede-Hyllinge, ved Næstved. Deres Lejlighed var noget enestaaende; tænk, de havde Gardiner! og det klædte den store Hjørnestue godt, især da den øvrige Udstyring svarede dertil. Det lignede formelig en hyggelig Dagligstue i en gammel Præstegaard, vel ordnet og passet. De to var ogsaa næsten ligesaa hyggelige som et rigtigt Ægtepar, Jørgensen absolut som den kvindelige Part, der kunde gøre Hygge, Hørring som den mandlige, der godt kunde lide Hygge og i det mindste ikke forstyrrede den. Smaa Selskaber kunde endog faa et hjemligt Præg hos dem. Som det passede sig godt til det hele, var Jørgensen Ikke-Ryger, Hørring maadeholden Ryger og gæstfri Tobak meddeler.

Hørring var en anset Person imellem os, fast Dirigent ved vore Generalforsamlinger, rolig og klar; første Gang han ikke var med, gik det rent galt. Han hørte til Lyrikerne, som vi stundom kaldtes — et Tegn paa, at Adskillelsen mest var af æsthetisk-ethisk mere end af nogen anden Art. Politiken kunde ikke danne Partier, da vi næsten alle var national-liberale, med et enkelt Medlem af Bondevennernes Selskab eller af Augustforeningen. I Virkeligheden var Modsætningen snarere mellem Idealister og Realister; men Hørring var et Bevis paa, at ogsaa et klart og skarpt Hoved kunde være Idealist. Noget af en religiøs Baggrund var der vist ogsaa i denne Deling, skønt den kom meget lidt frem; det Omraade var dengang i høj Grad en Privatsag, som ogsaa Dagspressen med Undtagelse af ganske sjældne Lejligheder holdt udenfor sine Spalter. Hørring havde, før min Tid, haft en Modstander i Hørup, hvis Indflydelse derinde blandt Ligemænd dog vist var meget ringe. I min Tid havde »Realisterne«, om man saa kan kalde dem, eller Anti-Lyrikerne næppe nogen betydeligere Repræsentant.

Da Idéen om en »Klokke« kom op — jeg husker ikke hvorfra den kom, om fra Hørring? men han støttede den i alt Fald —, var han selvskreven dertil. Det var selvfølgelig et dybtfølt Savn, at ikke Regenssamfundet selv — Provstens Protokoller var jo en anden Sag — havde en Bog, hvis Optegnelser over Personer og Begivenheder kunde bevare gode Minder til en kommende Tid. Vækkerforeningen havde rigtignok sin Protokol, der omfattede de mest opvakte; men de andre var dog ogsaa Alumner, som maaske kunde have deres Fortrin i andre Retninger og paa andre Tider af Døgnet. Da Regenssalen jo egentlig var en Kirke, fik Protokollen

Navn af »Kirkebogen« og Protokolføreren af »Klokker«. At dermed ikke mentes noget nedsættende, viste man straks ved at vælge den dertil, som vel almindeligt agtedes for vort bedste Hoved. Vi mente, at han skulde blive noget stort, og det var os en vis Skuffelse, at vi ikke hørte noget om ham i de første Aar. Siden kom han jo højt nok i Embedsrækken; men dertil havde han dog faaet en første Beredelse gennem hint Klokkerembede, som han varetog med Orden og Værdighed, ligesom han ogsaa paa Regensen fik den første Øvelse i parlamentarisk Diskussion, som han siden fik saa rigelig Brug for.

N. C. Dalhoff.

Klokker-Institutionen gennem 50 Aar.

Udtalelser af Regensens Klokkere.

Det Tryk, der havde hvilet over Regenslivet under Professor *C. F. Petersens* Provstestyrrelse, forsvandt under hans Efterfølger, Professor *F. J. T. Gram*. Regensianerne fik i vidt Omfang Lov til selv at træffe Bestemmelser i deres egne Fællesanliggender, Kræfterne fik friere Spillerum, og Muligheden var skabt for, at Livet paa den røde Gaard kunde udfolde sig paa en Maade, som vi, der i det sidste halve Hundredeaar var Regensalumner, har haft den rigeste Anledning til at glæde os over.

Som det ydre Segl paa den nye Tingenes Tilstand staar for de senere Slægter Oprettelsen af Regensens Klokker-Institution den 11. Septbr. 1865.

Regenshistorien lærer os ganske vist, at Klokkerembedet ikke gennem hele Perioden har haft den samme Karakter. Ved dets Oprettelse var Formaålet nærmest det at skabe et Organ, der kunde sikre de betydningsfuldeste Regens-Begivenheders Bevarelse i Erindringen, og Klokkerens Hovedopgave skulde derfor bestaa i at føre Regensens »Kirkebog« — en Funktion, der ved den senere Udvikling desværre i altfor høj Grad er traadt i Skygge overfor de andre Klokkerfunktioner. I 1868 oprettedes et Udvalg paa 5 Medlemmer til at styre Regensens indre Anliggender, og her var Klokkeren vel Medlem, men ikke altid Formand. Denne Stilling beklædtes nemlig undertiden af Karleinspektøren, og endnu en Tidlang efter at Udvalget var blevet ophævet i Efteraaret 1872, maatte Klokkeren konkurrere med Karleinspektøren om Førsterangen. At Klokkeren gik ud af Kampen som Sejrrherre, er tilstrækkelig bekendt.

Klokkeren staar nu ubestridt som Nr. 1 blandt de af Regensianerne valgte Embedsmænd, han er i alle almindelige Regensanliggender deres selvskrevne Repræsentant baade indadtil og udadtil. Hans Opgave mere end

nogen anden Enkeltmands er det at bevare de gode gamle Regens-Traditioner og at skabe de nye og endnu bedre. Denne Opgave svigte han aldrig!

Vi skal i øvrigt ikke komme ind paa en i det enkelte gaaende Undersøgelse af Klokker-Institutionens Betydning, men indskrænker os til at henvise dels til de andetsteds i Bladet aftrykte Udtalelser herom af Regensprovsten, dels til de nedenfor aftrykte Bidrag fra gamle Regensklokkere.

I Anledning af Klokkerjubilæet har vi anmodet alle nulevende Regensklokkere — saavidt vi har kunnet opspore dem — om at sende os nogle Ord om Klokker-Institutionens Betydning eller fortælle et eller andet betydningsfuldt eller fornøjeligt Træk fra deres egen Klokkerperiode, og vi har haft den Glæde at modtage nedenstaaende Svar, som aftrykkes i kronologisk Rækkefølge.

R e d.

* * *

Klokker-Institutionen kan sikkert have Betydning for det kammeratlige Samliv i den gamle røde Gaard, især naar den som i min Tid — for snart et halvhundred Aar siden — danner et Slags Formandsskab for Samfundet derinde og ikke indskrænkes til alene at skulle holde Klokker-Protokollen à jour og passe paa Arkivalierne. Dengang var der ved Siden af Klokkeren flere »Inspektører« bl. a. for Læsestuen, for Karlene og Konerne og for den populære Anstalt »Tre Kroner«. Vi dannede en Slags Styrelse, der repræsenterede Alumnerne overfor Provst og Kommunitet, vi sammenkaldte Generalforsamlinger, forberedte Fester, kort sagt førte an i Fælleslivet derinde. Naturligvis vakte vore velmente Bestræbelser ofte Kritik og Opposition mod formentlige Forsøg paa at agere »Seniorat«; det delte os i Partier og gav Anledning til stormende Generalforsamlinger, der kunde ende baade i Halløj og i vældige Sammenstød mellem Ordførerne for Partierne, men hvor det fremmede Samlivet og gjorde det fornøjeligt at være med derinde! Og Fjendskaberne, det fremkaldte, gik næppe synderlig dybt. Idetmindste er det hændt mig, at jeg 40 Aar efter hine Kampdage har faaet en meget sympatetisk Hilsen fra min argeste Modstander dengang, en Hilsen, der overraskede og rørte mig. Jeg tog den som et Bevis paa, hvor straalende Minderne fra Regenstiden ogsaa for ham, den dengang altid utilfredse, var kommet til at staa under Livets lange Løb.

August 1915.

M. Galschiøt.

* * *

Minderne fra de fire Aar (omtr. 1869—73), som jeg tilbragte paa Regensen, hører til de lyseste og bedste, jeg ejer. Naar jeg nævner

Navnene *Jerndorff*, *Ernst v. der Recke*, *Bahnson*, *Galschiøt* som ældre samtidige, vil man forstaa, at der hersker en efter-hostrupsk Aand og Tone, lidt romantisk og idealistisk, men sund og harmonisk. Erindringer om gemytligt og hyggeligt Samliv dukker op, naar jeg tænker paa *H. Michelsen*, *Chr. Hansens*, *Valeur* og *Neumann*. Særligt levende staar for mig et Formiddagsbesøg af de to sidste, som nu er alvorlige Vogtere for Lov og Orden. En gemytlig Strid gik over til Livtag, hvorved begge sank om i en gammel Kurvestol, som jeg netop havde erhvervet hos en Marskandiser. Virkningen var i Ordets egentlige Forstand »knusende«; de kæmpende gik helt igennem det skrøbelige Møbel. Et Pølsegilde var Forsoningsofferet.

Gennem mit venskabelige Forhold til flere af de nævnte kom jeg med i »Regenspolitikken«. Der oprettedes et »Raad« til Varetagelse af forskellige fælles Anliggender, og undertegnede fik for en kort Tid Stillingen som »Klokker«. Indsættelsen af en Regering medførte ganske naturligt Dannelsen af en Opposition, der søgte Lejlighed til at styrte Regeringen. Blandt de Anker, som fremførtes, spillede vistnok min Førelse af Klokkerprotokollen en vis Rolle; navnlig havde jeg behandlet *Skouboe's* (den senere Seminarieforstanders) oratoriske Præstationer lidt for overlegent. Der holdtes livlige Møder, ved hvilke, saa vidt jeg mindes, navnlig *Skouboe* og *Mandix Schou* førte djærve Slag mod Regeringens Vilkaarlighed.

Hvad Udfaldet blev, erindrer jeg ikke; de lyse Minder fortøner sig let som Baggrund for Livets alvorlige Hændelser; adskilligt staar derfor vagt og usikkert for mig. Men ved Sammenligning med Klokkerprotokollen vil man formentlig udfinde, at det, jeg har meddelt ovenfor, er en passende Mellemproportional mellem »Dichtung und Wahrheit«, og højere naar min Stræben næppe.

S of u s B a g g e r.

* *

I min Regenstid 1873—76 var Klokkerstillingen paa en Gang mere omfattende og mere begrænset end nu. Klokkeren var nemlig den Gang tillige Arkivar og Flagmand. Den sidste Bestilling blev under de urolige politiske Tider i 80erne overtaget af Provsten. At Arkivforretningerne skiltes ud fra Klokkerstillingen, var neppe heldigt. Det har bl. a. medført den svigtende Ansvarsfølelse hos de senere Generationers Klokkere ligeoverfor Klokkerbogens Førelse. De har derved ganske forsømt et af Hovedpunkterne i Klokkerinstitutionens Skaber, *H. Hørrings* Program og berøvet en kommende Regenshistoriker et for ham uvurderligt Materiale. Den paa-tænkte Fest vil derfor for Klokkerbogens Vedkommende nærmest blive en Sørgefest. Paa den anden Side var Klokkeren den Gang fri for en Del af de Hverv, som nu i urimelig Grad optager hans Tid. Man kendte den

Gang intet til den Syndflod af Teaterbilletter, som en Regensklokker nu tilbringer sit halve Liv med at fordele, ej heller til en »Klokkerprotokol«, hvis Ankers Besvarelse lægger Beslag paa den anden Halvdel af hans Tilværelse.

Af et Klokkeremne krævede man den Gang fremfor alt selskabelige Egenskaber. Han maatte kunne holde en god, helst lidt vittig Tale, skrive en god, ikke for kadaverlyrisk Vise, forstaa at arrangere en Fest o. lign. De mere forretningsmæssige Sider af Regenslivet varetoges den Gang af de to Karleinspektører, i Reglen Personer med fremragende juridiske og økonomiske Interesser. Ved Besættelsen af de da eksisterende Regensembeder, der jo langt fra var saa talløse som nu, tog man mere Hensyn til vedkommendes personlige Kvalifikation end til hans Renlivethed som Regenspolitiker. »Vækkerforeningspolitik« var den Gang endnu slet ikke opfundet saa lidt som »Overklokker«-Institutionen.

S. Skouboe.

* * *

Min Klokkevirkksomhed, der iøvrigt var ret kortvarig — jeg tror kun omtr. $\frac{1}{2}$ Aar — faldt, saavidt jeg mindes, i Aarene 1875—76, og der forefaldt vistnok intet af større Interesse i den Tid. Dog mener jeg at kunne mindes, at det kgl. Teater allerede da fandt at burde give nogle Folkeforestillinger til nedsat Pris for at give de Dele af Publikum, for hvem de ordinære Billetpreiser var vel høje, Lejlighed til at faa deres Aandskultur højnet, og at jeg da som Klokke var med til at indgive et Andragende paa Regensianernes Vegne om at komme i Betragtning ved denne Lejlighed, hvad ogsaa blev bevilget, saaledes at der blev tilstaaet Regensen Adgang til at faa et vist Antal Billetter til disse Forestillinger. For at holde mig til Sandheden maa jeg imidlertid indrømme, at de da gjældende Billetpreiser langt fra var nogen absolut Hindring for Regensianerne; thi jeg mindes ret tydelig, at jeg paa 4de Gang havde en Genbo — en stærkt teaterinteresseret lille Jurist, der vistnok desværre nu er død og borte — som i én Periode i en endogsaa meget høj Grad lagde Beslag paa min (eller maaske var det min Kontubernals) Teaterkikkert.

Iøvrigt var vel selve Klokkerbogens Førelse det, der for mig stod som det interessanteste og centrale ved Funktionen — det at være, om end en uværdig, Bærer af Traditionen, selv om det kun var et halvt Aars Tid. Saavidt jeg husker, holdt *Harald Holm* paa den Generalforsamling, hvor Valget skete, en lille opmuntrende »speech« til mig.

I Aarene umiddelbart før min Regenstid, havde som bekendt Klokkeren, de to Karleinspektører og 2 andre udvalgte Regensianere dannet et »Udvalg«, der skulde danne et Slags Mellemlid mellem Provsten og Alumnerne. Men denne Ordning havde vakt voldsomme Kampe og stærk Oppo-

sition, idet man sporede en Tendens til at gjøre dette Udvalg til en Slags Regering eller Overordnede og fandt dette stridende mod den demokratiske Lighedsfølelse og Kammeratskabsfølelsen. Det endte da ogsaa med, at Udvalget blev afskaffet, og jeg tror, at dette var heldigt. Af Klokkerposten kan sikkert ingen faa Højhedsnykker eller Lyst til at hæve sig over sine »Medborgere«.

T. B. Cold.

* * *

Et lille Træk af Kammeratlivet.

I min Funktionstid indtraf (1879) Universitets-Jubelfesten. Under Forberedelserne til denne modtog jeg en Dag Tilsigelse til — som Repræsentant for samtlige Kollegier — at deltage i Galataflet paa Christiansborg. I den Anledning mønstrede jeg naturligvis min Garderobe, og da Støvlerne befandtes mindre salonfahige, bestemte jeg mig til at anskaffe mig et Par Gedeskindssko, og iført dem maa jeg vel have følt mig Situationen voksen i det distingverede Selskab.

Kort Tid efter blev jeg — af en Velynder indenfor de røde Mure — opfordret til at vikariere et Par Maaneder for Huslæreren hos et greveligt Herskab, men jeg maatte renoncere paa Grund af Eksamenslæsning. En yngre Regenskammerat, hvem et saadant Hensyn dengang ikke hindrede i at træde i mit Sted, var da ogsaa villig dertil, men — *hans* Undersaatter var heller ikke ganske præsentable — kort sagt: jeg laante ham mine fine Sko. — — Da de efter endt Kampagne afleveredes, saa jeg, det var gaaet mig som Ashasverus, da han havde laant H. C. Andersen sit første Par »Lykkens Galosker«.

Kbhvn. i August 1915.

J. Bast.

* * *

Klokkerminder.

» En Klokke sove kan i Ro til Kl. 10« staar der i Peder Paars. Men det gælder ikke paa Regensen. Dér maatte i ethvert Tilfælde i min Tid, 1879—80, en Klokke helst være Medlem af en Vækkerforening og foregaa fra den aarle Morgenstund af de andre Regensianere med et godt Eksempel.

Det var ikke altid saa lige en Sag af være Klokke. For det første maatte Indehaveren af denne ansete og eftertragtede Stilling være en staalsat Karakter, hvis ikke Indehavelsen af Klokkerembedet skulde gaa ud over Eksamensstudiet, og dernæst skulde han raade over en vis diplomatisk Smidighed, saa han let kunde jævne en Kurre paa Traaden. Regensen er et Valgrige, og selv om Klokkerværdigheden vist i Reglen ikke

strækker sig over et Aar, vil Klokkeren efter Funktionstidens Udløb dog gerne staa i et godt Lys hos Vælgerne. Klokkeren skal ogsaa helst kunne arrangere, holde Taler og skrive Viser.

Min Forgænger i Embedet var min gode Ven *Bast*, en ren Tusindkunstner. Ved et glimrende Bal i min Klokkestid havde *Bast* lavet et mandshøjt Rundetaarn med Sløjfer under hvert Vindue og Buketter oveni.

Det bares under stor Jubel frem af den virkelige Dreng, der faldt ned gennem Taarnet. Han var først usynlig vandrende i Taarnet, blev saa afsløret, fik 2 Kr., godt Traktement og Natteløjs hos Portneren.

Min Efterfølger som Klokke, min trofast Ven *Karl Hude*, digtede derom følgende vittige Strofer:

.... »og Publiquen tog med Storm
en *Bast*-art af Rundetaarn,
som man havde sløjfet.«

Min Vise fra Ballet findes nu i Regensens rare Visebog.

Viggo Bierring.
Magister.

* * *

Lindens Hundreaarsfest.

Undertegnede, daværende stud. theol. C. Bjerre, var Klokke fra Foraaret 84 til Efteraaret 85, altsaa 3 Halvaar. Med denne usædvanlig lange »Regeringstid« hang det saaledes sammen: Da jeg i Foraaret 85 vilde trække mig tilbage paa Grund af Eksamenslæsning, forestod Lindens Hundreaarsfest, og »Folket« kunde ikke tænke sig, at denne kunde foregaa under anden Ledelse end den, man nu havde vænnet sig til.

Om denne Fest, der naturligvis var Hovedbegivenheden i min Klokkestid, er her ikke Plads til at skrive udførligt. Den er jo ogsaa beskrevet i et lille Skrift (»Regenslinden«, Philipsens Forlag, 1885). Men der er en enkelt Ting, jeg maa omtale, fordi den daværende Regensprovst, Prof. J. L. Ussing omtaler den i sine Erindringer (J. L. Ussing: Af mit Levned, Gyldendal 1906, S. 184), nemlig Regensianernes Forhold til C. Hostrup og C. Ploug. Det var jo i den allerheftigste politiske Kamps Tid, og da det overvejende Antal af Regensianerne var Venstremænd, vedtog Generalforsamlingen at indbyde Hostrup til Lindfesten, men ikke Ploug. Jeg talte imod dette, idet jeg gjorde gældende, at her ikke var Tale om Politik, men om Regensen, og for denne havde Ploug haft stor Betydning. Da Forslaget alligevel blev vedtaget, nedlagde jeg min Værdighed, og der var »Ministerkrise« i tre Dage. Derefter enedes man om, at der slet ingen skulde indbydes officielt, men »Hostrupianerne« kunde privat indbyde Hostrup

og »Plougianerne« paa samme Maade Ploug. Der skete nu det Uheld, at »Plougianerne« kom for sent og ikke fik indbudt Ploug, før han havde meldt sig som Deltager i Festen. Jeg beklager dette, fordi Ploug, som Prof. U. skriver, følte sig tilsidesat, og jeg nævner dette her, fordi det bør vides, at Regensianerne — omend efter en Krise. — officielt optraadte korrekt over for den hæderkronede Regensianer Ploug. —

Ak, jeg har vist allerede overskredet det mig tilmaalte Rum i Bladet. Der var jo ellers fuldt op at omtale fra denne bevægede Tid baade af Begivenheder og Mennesker (*Finsen, Johan Ottosen, J. K. Lauridsen, Niels Møller, Iver Iversen* osv.). Jeg maa dog blot sige to Ord om Provsten, fordi jeg kom i nærmere Forhold til ham end de fleste. Jeg kom tit hos ham ved hans Tirsdagsaftener, hvor jeg bl. a. ofte var sammen med gamle *Madvig*, der til min Forbavselse viste sig at være en vittig og munter gammel Herre. Prof. Ussing var ikke nogen vidtfavnende eller jovial Natur; men vi vidste nok, at denne stille, fine Mand holdt af os og kun vilde os vel, og jeg tror, at jeg udtrykte den almindelige Mening i den Sang for Provsten, jeg skrev til Lindefesten. Prof. Ussing har gjort denne i sig selv helt fordringsløse Vise den Ære at aftrykke den i sine Erindinger som »et af de allersmukkeste Minder, jeg har medbragt fra Regensen«. —

Om Klokkerinstitutionen mener jeg, at den Dag, da den blev oprettet, blev Regensianerne fra en Flok til et Folk. —

Min klokkerlige Hilsen til alle dem af mit trofaste Folk fra hine herlige Dage, som faar dette at se!

Kerteminde Højskole, 18. Aug. 1915.

K. Bjerre.

* * *

Min Klokkestid faldt i det »højest mærkværdige« Aar 1888, Udstillingsaaet, der for Regensen var mærkbart derved, at Regensianeren *Jens Christian Hostrup* den 20de Maj fyldte 70 Aar.

Det vedtoges, at en Deputation skulde bringe Digteren Regensens Hyldest og som en Førstegrøde af Aaret overrække Fødselsdagsbarnet et Pluk af nysudsprungne Grene fra Regensens Lind. Men — om Lindens Aand ikke har været tilfreds med den da herskende stærkt politicerende Aand i Gaarden, faar staa hen; Linden vilde i det efter Aarstiden usædvanlig kolde Vejr ikke rettidig springe ud, og Klokkerens snart opmuntrende snart sørgmodige Øjekast til det ærværdige Træ fremkaldte ingen Forandring i status. Da Naturen altsaa tilsyneladende var uvillig, toges Kunsten til Hjælp; de med Knopper rigest forsynede Grene hentedes ned fra Træet og anbragtes i Kost og Pleje i Botanisk Haves Palmehus, hvor al ønskelig Varme og Fugtighed forefandtes. Maaske det saa var dette Konkurrenceforsøg, der hjalp paa Naturkræfterne, eller mulig Lindens og Gaardens

Aander imidlertid havde fundet hinanden, nok er det: den 19. Maj slog Vejret om, og der kom en Varmebølge saa mægtig, at Linden med et sprang ud med det dejligste lysegrønne Løv. Deputationen kunde nu drage af med Naturens egen Fødselsdagsgave, overfor hvilken de trods al anvendt Omhu vantrevne Skud i Palmelunden ganske blegnede — og hvad der for Klokkeren selv var det ikke mindst vigtige, han havde samtidig sit Motiv til Lykønskningstalen for Jubilaren, der yderst elskværdig modtog vor Henvendelse, glad over at han, uden at forlade sin Families Kreds, kunde tilbringe den Aften i Lindens Skygge.

A. W. Hornemann,
nu Herredsfoged i Aalborg.

* * *

Sommerhalvaaret er jo som Regel det mindst bevægede i Regensens Liv. I mit Klokkerat, i Sommerhalvaaret 1897, forefaldt — foruden et meget animeret Bal paa Salen — intet særligt ud over Afslutningen paa den langvarige, bitre »Kaffestrid«, som udkæmpedes med Portneren, og hvorved Priserne paa Portnerens Kaffe og Chokolade sattes ned, og derved en for Regensianernes og særlig deres Pengepungs Vel saare vigtig Sag ordnedes — og mærkværdig nok til begge Parterers Tilfredshed.

A. L. Thornberg,
Klokker Sommer 1897.

* * *

Det mest bemærkelsesværdige i mit Klokkerat, Sommerhalvaaret 1898, var vel Sommerballets Indførelse. Vi havde tidligere fejret Lindens Fødselsdag med almindeligt Sold med tilhørende Drukkenskab i Regensgaarden, nu var vi en Kreds af unge ivrige Foregangsmænd, der vilde skabe en stilfuld Sommerfest af det plumpe Drikkegilde. Af Navnene husker jeg i Øjeblikket stud. med. *Elmquist*, min Eftermand i Klokkerembedet, nu Læge i Gjerrild ved Grenaa, stud. med. *Øigaard*, nu Læge i København, stud. theol. *Dorf*, nu Præst i New Jersey i Nordamerika; *Otto Møller*, nuværende Kommunelæge i Holte, var vist ogsaa med. Der skulde synges og spilles en Kantate til Linden, Gaarden skulde illumineres, og under et Par mægtige elektriske Buelamper skulde Dansen gaa til den lyse Morgen. Brændet, der paa den Tid af Aaret altid laa og flød i store Stabler i Gaarden, skulde ved Bøgegrene omdannes til romantiske smaa Lysthuse, nogle Landsby-Musikanter anbringes paa en Tribune ved Danseestraden, *Frederiksen* (Dagvagten) udskænke Vin og Øl af store Tønder i et improviseret landligt Værtshus o.s.v. Al Underholdning skulde besørges af Regensianere, og saa skulde vi jo helst til Festen have fint Vejr, da det hele skulde foregaa under aaben Himmel.

Der var Skumlere nok, der trak paa Skuldrene af slige fantastiske

Idéer; men maa ikke alle store og nye Idéer kæmpe mod Menneskeaaandens sejge Vedhængen ved gamle tilvante Former. Vi sled troligt i det og haabede saa paa Gudernes Bistand og godt Vejr.

Elmquist, den gudbeaandede Digter, tændte sin fra Faderen nedarvede morsomme gammeldags Olie-Stang-Lampe og skrev en herlig Kantate til Lindens Pris, *Øigaard*, hvem Musikkens Naadegave i rigeligt Maal var givet, komponerede Melodi dertil og udsatte samme for et Sangkor, samt for Violin, Bas, Orgel og andre Instrumenter, der alle spilledes af Regensianere. *Dorf* arbejdede de sidste Dage nede i Gaarden som en Myre og fremtryllede ved Hjælp af et helt Vognlæs grønne Grene og Blomster af Brændestablerne féagtige blomstersmykkede Løvhytter. — Dagen oprandt endelig med straalende Sol, alt gik over Forventning, og Regensens første Sommerbal var blevet en Kendsgerning.

Ditlef Nielsen.

*
*
*

I Cesare Cantu's *Storia universale*, II. Pag. 314, staar der: »Men Prætorianerne . . . vilde have en Kejser, ligemeget, hvem det var, og imidlertid »nyttede de Tiden til at plyndre Paladset. Midt under dette Værk ser en »Soldat to Ben stikke frem bag et Tæppe, under hvilket en Mand søger at »skjule sig. For at faa at vide, hvem det er, trækker han ham frem, kender »ham og hilser ham som Kejser, mens denne af Skræk er sunken ned for »hans Fødder. Det var Tiberus Claudius . . . en Mand paa halvhundrede »Aar, indskrænket og godmodig, ikke uden Sans for lærde Sysler . . . »De bragte ham ud til Lejren, mens han snarere lignede en Forbryder, »der bringes ud til Retterstedet, end . . .« Saadan gik det ogsaa til med Klokkervalg i min Tid. Regensianerne skulde have en skikkelig Person til at løbe Teaterdirektioner o. l. paa Trappen, og Partierne skulde have en Straamand, som de saa udraabte til Symbol for deres Program. Naar jeg ser Listen over Klokkere igennem, er det mig imidlertid klart, at Klokkestillingen aabenbart ikke har været uden Betydning for Klokkernes egen senere Fremgang; det er det første Skridt paa »Ærens Tornevej«; hvem ved, om Hørring nogensinde var bleven Konsejlspræsident, om han ikke var begyndt som Klokke. En Del andre er blevet Justitsraader, og det haaber jeg ogsaa selv at opnaa, ved ihærdig Kravlen ad den Trappe, hvis første Trin hed Klokkestaten. Klokkestillingen er en pæn, om end daarligt aflagt Bestilling, og den bragte mig i det nydeligste Selskab; i Kondolencelisterne ved Dronning Louises Død staar jeg imellem en Generallieutenant og en Kontreadmiral, og Professor *Reisz*, Medlem af Stipendiebestyrelsen, har kaldt mig »kære Ven og Collega«, endnu inden jeg kunde knappe mine videnskabelige Buxer; jeg venter sikkert at blive til noget stort her i Verden.

Gerrild, 11. Aug. 1915.

A. G. J. Elmquist.

Jeg tiltraadte min Regering for Vinterhalvaaret efter en Sommer, der var mærkeligt præget af en stærk og god Kammeratskabsbølge, som jeg tror rejste sig efter et straalende vellykket Lindgilde, efterfulgt af en Række større og mindre Fester og Udflugter med Regenskammerater og vore Damer fra dette mindeværdige Lindegilde. Ved dette blev for øvrigt for første Gang sungen nuværende Domorganist Gunnar Foss' smukke Musik til den gamle Kantatetekst, en Komposition, der skyldtes mit Ven-skab med Foss og dennes store Lyst til at deltage i Festen.

Under min »Regeringsperiode« faldt ogsaa Opførelsen af »Hans Højhed« paa Folketeatret, i hvilken Anledning Professor Karl Larsen og Viggo Lindstrøm som Iscenesættere kom og bad mig skaffe Studenter til Stykkets Kor. For mange var dette Kig bag Kulisserne, Bekendtskab med Skuespillerne og Spilleaftenernes mange Oplevelser et Fund — og tillige en god Indtægt.

Fra samme Periode husker jeg de sønderjyske Kvinders Regensbesøg, der resulterede i, at saa mange Regensianere begejstredes for vore Gæsters nydelige Cicerone, en ung Københavnerinde, at man forlangte af mig, at jeg til det tilstundende store Bal maatte skaffe hende med. Hvervet lykkedes. En Del af os var siden Gæster i Ciceronens Hjem, hvilket gav Anledning til, at hele dette Selskab med samt Damens Forældre inviteredes til Souper paa Regensen. Vi havde i vort Ansigts Sved stegt et Fadfuld Koteletter til Gildet, der tog sin Begyndelse med, at Fadet med Indhold havnede i en Brændekasse.

Ved nævnte Vinterbal, der forløb under Udfoldelsen af det traditionelle festlige Arrangement paa Salen og i Musikstuen med Møbler, Tæpper, Malerier, Flag, Træer o.s.v., var Kotillonen afløst af en lille vellykket Ceremoni, ved hvilken Damerne under Overrækkelsen af et smukt, antikt udstyret Dokument udnævntes til *alumnæ honoris causa*.

Jeg maa ogsaa nævne, at jeg tilvejebragte en ny Dirigentklokke (den gamle var miserabel), saaledes af Formen til Haandtaget lavedes efter stud. jur. A. H. Jørgensens smukke Papirknivshaandtag, medens en Slægtning af stud. theol. Engberg besørgede Støbningen og skænkede os Klokken.

A. Chr. Andersen.

* * *

Regensen og Niels Finsen.

Et Afsnit af mit Klokkerat.

I Begyndelsen af Januar 1904, kort efter at Professor Finsen havde faaet Nobelpræmien, enedes Regensianerne om, at der skulde overrækkes Finsen en Adresse. N. C. Schmidt tegnede et Omslag, og Regensens fejrede Digter Kaj Bredsdorff havde skrevet følgende Digt:

kan derfor ikke andet end give Dem — Regensianerne — det letsindige Raad: »Hold fast ved Deres Ideal«; hvem ved, om De saa ikke en Gang naar ligesaa vidt, som jeg nu, nemlig til at faa en Deputation fra Regensen, Idealernes Hjemsted.

Deres ærbødige
Niels Finsen.«

Naa, vi sendte saa *Frederiksen* — der i den Anledning i flere Dage led af stærk Nervøsitet — ud paa Lyinstituttet med Adressen.

Alle Regensianerne modtog faa Dage efter en Indbydelse til at komme ud paa Institutet d. 14. s. M.

Med Provsten og Viceprovsten i Spidsen spadserede vi da alle derud, og efter at vi havde beset Lokalerne og overværet Behandlingen af de syge, blev vi trakteret med Champagne og Kransekage.

Overlæge *Forchhammer* oplæste følgende af Professor Finsen affattet Tale til Regensianerne:

»Regensianere!

Jeg bringer Dem alle min hjærteligste Tak for den smukke Adresse, som De har sendt mig. Billedet af den røde Gaard har fremkaldt en Række Erindinger fra min egen Regenstid, alle gode og lyse, og de smukke Vers har ikke kunnet andet end glæde mig meget. Hvad enten de skyldes en Regensianer eller ikke, ere de ægte Regensianske, præget af den Poesi og Idealisme, som den røde Gaard uvilkaarlig paatrykker sine Beboere.

Min Regenstid faldt i Aarene 1882—86. Det var mine første Studenteraar. Jeg var derfor modtagelig og blev stærkt paavirket af Livet derinde. Jeg blev hurtig en fuldblods Regensianer, maaske altfor fuldblods, for min meste Tid tilbragte jeg vel under Linden eller paa Læsestuen. Sammen med mine udmærkede Venner »Søren« og »Jeppe«, »tyske Jensen« og »tykke Sofus« hørte jeg til Gaardens faste Stok, som altid var parat til hvadsomhelst, navnlig til politiske Diskussioner. Det var ogsaa nogle livlige Aar. De politiske Bølger gik højt, og Regensen var i lige saa høj Grad som Studenterforeningerne et af Brændpunkterne for den akademiske Ungdom.

I 1885 kulminerede det ved Udstedelsen af de mange Provisorier, Presseprovisoriet, Gendarmprovisoriet og navnlig Riffelprovisoriet. Da var der Liv paa Regensen, alt hvad der var smaat blev stort, naar det først blev rigtig drøftet under Linden; og alt hvad der var stort blev kolossalt, — saaledes gaar det vel ogsaa den Dag i Dag. —

I de Dage svirrede Rygterne intet Steds værre end paa Regensen, og en Dag var det rent galt, da hed det sig, at Regensianerne skulde decimeres og Politiet vilde foretage Husundersøgelse. Da blev der Travlhed paa Gaarden, det gjaldt om at gemme alle Revolvere og de andre Mord-

instrumenter, som de blodtørstige Radikale havde anskaffet sig — naturligvis kun fordi det var forbudt. Det Hele endte selvfølgelig, ægte Regensiansk, med det bare Røg.

De vil vel heraf have faaet det Indtryk, at jeg paa en sørgelig Maade har misbrugt min Tid paa Regensen; og dog træffer det sig saa mærkeligt, at jeg altid glæder mig ved Tanken om den Tid og elsker den Gaard, som ingen anden. De vil heraf forstaa, hvor glad jeg blev ved Deres Adresse, og hvor glad jeg er over nu at eje dette smukke Billede af Regensen; hver lille Plet gemmer jo sine Erindringer.

Jeg ved intet bedre end at bede Dem raabe et rungende Leve for den kære gamle Gaard, som paa en saa genial Maade har løst det vanskelige Problem, at blive gammel som Methusalem og dog evig ung.

Den 14. Januar 1904.

N i e l s R. F i n s e n.«

Derpaa takkede Klokkeren for Indbydelsen og motiverede et Leve for Finsen i en Tale, der sluttede saaledes:

»— — — Hvor der er Sol, er der ogsaa Skygger. Men jo højere Solen stiger, desto mindre bliver Skyggerne. Vi ønsker at Solen og Lyset fra stedse større Højde maa vælde over Niels Finsens Vej.

Han leve!«

Aldrig har jeg hørt et kraftigere Hurra end det, der efterfulgte dette Leve.

Saa sang vi udenfor Finsens Vindu »Op I gæve Sønner!« Han stod og vinkede til os og — ja havde han haft Valget, havde den berømte Læge maaske byttet Berømmelsen bort for at erhverve vor Sundhed.

— — — — —

Denne Fest fik et Efterspil.

Klokkeren fik en Anmodning om at bevæge 10 dansende Herrer til sammen med ham at deltage i et Bal paa Instituttet d. 23. Januar.

Vi drog derud, og midt under Festen bragte vi Finsen følgende lille Serenade:

Melodi: Kornmodsglansen.

Sneen dækker den mørke Jord,
Isblomster smykker Din Rude,
barsk blæser en bidende Vind fra Nord,
og spærrer fra Livet Dig ude

Se ud! Se ud!

Vor Hilsen bringer fra Vaaren Bud.

Under Sneen dog Livet bor,
mod Kulden Smaaspirerne dækkes,

til Vaarsolen smelter den frosne Jord,
og Livet af Slummer skal vækkes.
Se ud! o.s.v.

Solen skal gøre Dig stærk og sund,
og Lyset skal give Dig Kræfter!
Det lovede Vaaren med egen Mund,
og Solen for Løftet hefter!
Se ud! Se ud!

Vor Hilsen bringer om Vaaren Bud!

Min Ven *Otto Bjørneboe* sang Serenaden med Ledsagelse af Brumme-
kor (*A. V. Jensen, Vang* kl. Cis, *Schmidt* kl. N-Cis).

I den klare, hvide Vinteraften stod Finsen i et Tæppe bag Vinduet
og modtog vor Hyldest og vore gode men afmægtige Ønsker.

Vi dansede derpaa den lange Nat.

— — — — —
Denne Fest fik et Efterspil.

Næste Dag indvarsledes en Generalforsamling med Dagsorden: Mis-
tillidsvotum til Klokkeren, fordi han og ikke Generalforsamlingen havde
bestemt, hvem der skulde til Bal hos Finsen.

Klokkeren stod sig. 26 mod, 20 for Mistillidsvotum.

Saaledes endte denne Periode — den bedste omend meget bevægede
Periode af mit — ak altfor korte Klokkerat.

Hakon Jørgensen.

* * *

I mine Øjne er Regensens Klokkerinstitution af uberegnelig Værdi
baade for Regensianerne og for Klokkeren selv. Gennem Valget af Klokker
og andre Embedsmænd opøves Regensianerne i det parlamentariske Livs
Former og Ansvar. Gennem Udøvelsen af Klokkerhvervet faar Klokkeren
maaske for første Gang i sit Liv Lejlighed til at repræsentere et Samfund
af Kammerater, og det endda et saa udmærket Samfund som Regensianerne.

Mit Klokkerat, der faldt i Foraarssemestret 1904, var fattigt paa mær-
kelige Tildragelser. Partikampene mellem Vækkerforeningerne »Pip« og
»Gamle« var stilnet af paa Grund af Efteraarets Udflytning, der havde
berøvet Partierne en Del af deres Førere. Navnlig »Pip« var svækket, og
jeg, der var opstillet af »Gamle«, fik derfor Lov til at sidde temmelig uan-
tastet i mit Embede. —

Kun to smaa Episoder husker jeg saa tydeligt, som var de sket i Gaar.
Den ene var en Kaffepassiar hos min gode Ven og frygtelige politiske Mod-
stander, »Pip«s afgaaende Klokke, *Hakon Jørgensen*. Vort Møde fandt
Sted umiddelbart før Generalforsamlingen, hvor jeg skulde opstilles af

»Gamle«, og hvor Hak. Jørgensen var Stiller for »Pip«s Kandidat. Vi spøgede med det kommende Valg og med vort Venskab, der pludselig for en Time skulde forvandles til bittert Fjendskab, og Hak. Jørgensen foreslog, at vi Arm i Arm skulde begive os til Salen. Det var dog sikkert klogt, at vi ikke gjorde det. Ganske vist giver Valget af Embedsmænd Anledning til mange Løjer, men der ligger dog en alvorlig Mening bagved, og en vis Alvor i Formen bør overholdes. Vi kom da til Salen hver for sig og rakkede hinanden til, det bedste vi havde lært, saa længe Generalforsamlingen varede. —

Og saa mindes jeg mit sidste Gilde paa Gaarden. Det var i Juni Maaned, tror jeg, kort før Sommerferien skilte os ad, og — *heu me miserum* — kort før Timen slog, da jeg skulde rykke ud fra alle Regenslivets Herligheder. Jeg var færdig med min Examen. Jeg skulde nedlægge min Klokkerværdighed, aflevere mit dejlige Værelse paa Kirkegangen, bortgemme min Studenterhue, Deltageren og Medvideren i saa meget af Studentertidens Lykke, flytte bort fra Gaarden, bort fra Byen. Et Livsafsnit var sluttet. Det var under Trykket heraf og Spændingen for, hvad Livet nu skulde bringe mig, at jeg ved dette Sommergilde tog Afsked med mine Kammerater og med Regensen. Den staar saa levende for mig, den smukke Sommeraften i Regensgaarden. Tuborg Fabrikker havde sendt os et stort Anker Øl som Gave. Kaffen bryggede vi selv, og Klokkerkassen gav Cigarer. *Frederiksen*, den gamle Dagvagt var Tapper. Linden duftede. Sang og Tale fyldte Gaarden. Det var een Aften blandt mange. Men for mig var det den sidste.

Kaj Bredsdorff.

Adjunkt v. Frederiksborg Statsskole.

*
*
*

Det System, der indførtes paa Regensen ved Oprettelsen af Klokkerinstitutionen, har utvivlsomt været til megen Gavn for Alumnerne. For vore Generationer er det vel ikke let at maale Værdien af dette System, da vi aldrig har kendt andet, men naar jeg tænker tilbage paa min Regenstid og mine samtidige, har jeg et levende Indtryk af, at netop Deltagelsen i Regenslivet og i Styrelsen af de indre Anliggender gav de forskellige Mennesker en Lethed i Discussionen, en Øvelse i at omgaas andre Mennesker, kort sagt, en Udvikling, der senere er kommen dem til Nytte uden for Regensens Mure. Selv skylder jeg min Regenstid meget, baade Institutionen og de Kammerater, jeg mødte derinde.

Min Klokkertid faldt iøvrigt under Regensens Ombygning, der medførte, at adskillige Alumner maatte flytte ud i Byen. Dette paavirkede dog næppe Livet derinde saa stærkt, som man skulde tro, idet de udflyttede

stadig søgte ind til Gaarden, som de betragtede som deres egentlige Hjem, og deltog i alt, hvad der forefaldt derinde.

København, d. 19. Aug. 1915.

N. R. Christoffersen.

* *
*

Regensens Klokker, alle regensianeres syndebuk, skiven for deres ikke altid lige elskværdige vid — gårdens mest forhånede mand.

Regensens Klokker, alle regensianeres stolthed, samlingsmærket for den frihed, de sætter højere end alt andet — gårdens mest ærede mand.

Regensens Klokker, offeret i alle rivninger mellem partierne, den der må tage alt vrøvlet fra neden og oven — gårdens ulykkeligste mand.

Regensens Klokker, høvdingen for alle partierne, regensianernes kårne førstemand, alles kælebarn — gårdens lykkeligste mand.

19. Aug. 1915.

E. Henningsen,
Reservekirurg.
(Klokker em.)

* *
*

Det store Parti »De Uafhængige«, hvis Klokker jeg var, havde som Maal at gøre Ende paa de gamle Foreningers Rædselsherredømme; disses aabenlyst udtalte Dogme, at en Mand, som stod udenfor en af de bestaaende Foreninger, var en Paria, en Syre, i Grunden ingen Regensianer, et Individ, som højest havde Enerens Værdi som Valgkvæg, havde faktisk belagt en stor Del Regensianere med en Art Interdikt.

Saavidt jeg ser, løstes Opgaven, og mange Medborgere hævedes op fra Syrernes Tilværelse til den olympiske Existens, som hedder Regenslivet.

Men samtidig blev vore Fester Hjemsteder for gammeldags Regenssange og traditionel Veltalenhed, medens Revyernes Pegasus stundom hørtes vrinske andetsteds paa Regensen.

Disse vor gode Fester mindes jeg, oh Gronenberg, Melgaard, Frølund, H. M. Jensen, Gunnar Knudsen og alle I andre gamle Venner! I de lysende Punkter knyttedes de Traade, som vævede vore Minder sammen med alle Regensianeres og bandt os til et Samfund, hvis Baand har Seklernes Styrke.

Kaj Bierrings.

* *
*

Ved forenede Kræfter sejrede »Pip« og »Gamle« ved Klokkevalget. »Uglen« slog i Semestrets Løb ind i en mere mediær Kurs, og det blev et fredeligt Klokkerat.

Det vil i Regenshistorien særtegne sig ved at have frembragt den

eneste (siden Hostrups Dage) af Regensianere skrevne Studenterkomedie, der er bleven opført uden for Regensen.

Til Opførelse ved Foraarsballet skrev nemlig Pipianerne D'Hrr. stud. mag. *Vald. Andersen* og stud. mag. *Joseph Mehl* paa min Opfordring en rask lille Enakter »Fyr paa Kaminen« (eller: »Skyd ikke paa Pianisten«).

Den blev til under et tredages anstrengende Ophold paa Farum Kro og gik meget rapt over Regensens Scene.

Den har siden gjort Lykke som Forstykke paa Nørrebros Teater.

H. Astrup.

* * *

Klokkerinstitutionens Betydning er, sammenfattet i eet Ord, en *opdragende* — for Klokkeren.

Rob. Hansen.

Klokker Marts—Oktober 1914.

Regensianersamfundets Generalforsamling den 13. Marts 1915.

Generalforsamlingen afholdtes Lørdag den 13. Marts 1915 paa Regensens Læsesal under Ledelse af Overretssagfører Oppenheim.

Efter at Formanden, Politiasistent Hakon Jørgensen, havde aflagt Beretning og Regnskab, for hvilket der blev givet Decharge, foretoges Valg af Bestyrelse, som derefter har følgende Sammensætning:

Politiasistent Hakon Jørgensen, Formand.

Mag. art. O. Andrup,

Læge Chr. Baastrup,

Skoleinspektør, cand. mag. O. Bjørneboe, Kasserer,

Cand. theol. & jur. H. V. Elmquist, Sekretær,

Cand. theol. Helge Haar,

Mag. art. C. Roos.

samt som tilkaldt Medlem den til enhver Tid fungerende Klokker, p. t. stud. theol. O. Nielsen.

Som Revisorer genvalgte Overretssagfører Oppenheim og Fuldmægtig J. D. Sørensen.

Derefter drøftedes Bestyrelsens Forslag om Instiftelse af en »Provstekæde« — hvortil Læge A. G. J. Elmquist fremsatte Idéen i »Regensen« Martsnummer 1912 — og der vedtoges følgende Resolution:

»Generalforsamlingen vedtager at indstifte en Provstekæde og bemyndiger Bestyrelsen til at foretage det videre fornødne under Hensyn til de paa Generalforsamlingen fremkomne Udtalelser.«

Endelig behandlede man Spørgsmaalene om Afholdelsen af en Fest i

September i Anledning af Klokkeinstitutionens 50 Aars Jubilæum — i hvilken Henseende man gav Bestyrelsen den fornødne Bemyndigelse — og om Tilvejebringelsen af et Supplement til Regensens Visebog.

Provstekæden.

Som det vil ses af Referatet for Regensianersamfundets Generalforsamling den 13. Marts d. A., blev der her taget Beslutning om Indstiftelse af en »Provstekæde«, og der blev givet Bestyrelsen Bemyndigelse til at foretage det fornødne. Forudsætningen var dog, at Tanken billigedes saavel af Regensprovsten som af Konsistorium, og efter at Bestyrelsen havde sikret sig, at Regensprovsten for sit Vedkommende vilde modtage Kæden og bære den, rettede man derfor følgende Skrivelse til Konsistorium:

København, d. 2. Juni 1915.

»Til Konsistorium.

Regensianersamfundet, der søger at samle forhenværende og nuværende Regensianere om det Formaal at værne Minderne fra Regentiden, har ønsket paa varig Maade at give Udtryk for Medlemmernes Taknemlighed mod det gamle Studenterkollegium. Det Forslag har da vundet almindelig Tilslutning, at Regensianersamfundet skulde indstifte en »Provstekæde«, d. v. s. en Kæde, som det var Tanken, at Regensprovsten skulde bære ved højtidelige Lejligheder, hvor han optraadte i denne sin Egenskab.

Forinden Regensianersamfundet imidlertid tager endelig Bestemmelse i Sagen, tillader man sig at anmode det høje Konsistorium om en Udtalelse om, hvorvidt Konsistorium kan bifalde vor Plan. Vi vedlægger to Udkast til Kæden, idet vi bemærker, at vi har tænkt os at anvende det som A betegnede Udkast, dog saaledes modificeret, at Medaillonen tages fra Udkast B.

Vi tilføjer, at det er vor Mening, saafremt Konsistorium maatte billige den her fremsatte Tanke, da at indvie Provstekæden ved en Højtidelighed, som det er vor Hensigt at afholde i September Maaned d. A. i Anledning af, at Regensens Klokkeinstitution til den Tid vil have bestaaet i 50 Aar. Vi vilde sætte stor Pris paa, om Overrækkelsen af Kæden kunde finde Sted netop paa den Dag, paa hvilken vi vil fejre Grundlæggelsen af et vist Selvstyre for Regensianerne.

P. B. V.

Hakon Jørgensen.

/ Hj. V. Elmquist.«

Herpaa svarede Konsistorium følgende:

Kjøbenhavn, den 16. Juni 1915.

»I Anledning af Regensiansamfundets Forespørgsel i Skrivelse af 2. d. M. skal Konsistorium til behagelig Efterretning herved meddele, at man intet finder at erindre imod, at Samfundet indstifter en »Provstekæde«, som Regensprovsten kan bære ved højtidelige Lejligheder, hvor han optræder i denne sin Egenskab, samt at man bifalder, at Kæden udarbejdes efter de hermed tilbagefølgende 2 Udkast, saaledes at Kæden udarbejdes efter Udkast A, Medaillonen efter Udkast B.

H. Westergaard.

/ H. Munch Petersen.«

Det af Bestyrelsen foretrukne Udkast er udarbejdet af Sølvsmed *Georg Jensen*, og denne er, saa snart Konsistoriums Svar forelaa, gaaet i Gang med Arbejdet. Resultatet vil man faa Lejlighed til at dømme om den 11. September.

Fortegnelse over Regensens Klokkere.

I Maj 1909 bragte »Regensen« en Fortegnelse over Klokkerne fra 1865 til 1909, og denne Fortegnelse blev suppleret i Juninummeret 1913. Da det sikkert vil interessere mange at se den fuldstændige »Klokkerrække«, og det neppe tør forudsættes, at alle Samfundets Medlemmer gemmer de gamle Numre af Medlemsbladet, skal vi her aftrykke Fortegnelsen, ført op til Dato og forsynet med enkelte Rettelser, foranlediget ved de i Mellemtiden indtrufne Dødsfald m. m.

1. Hørring, Hugo, 11. Septbr. 1865—25. Oktbr. 1867, Gehejmeetatsraad, Konsejlspræsident 1897—1900. † 1909.
2. Nordahl, Skuli, 25. Oktbr. 1867—18. Oktbr. 1868, Sysselmand paa Island. †
3. Galschiøt, Martinus, 18. Oktbr. 1868—17. Septbr. 1870, Forfatter, Helsingør.
4. Gredsted, Vald., 17. Septbr. 1870—8. Oktbr. 1870, Justitsraad, Hospitalsdirektør. † 1910.
5. Fabritius, L., 18. Oktbr. 1870—8. Marts 1871, Overlærer ved Aalborg Katedralskole. † 1915.
6. Petersen, N. F., 8. Marts 1871—7. Maj 1872, Sognepræst i Ondløse.
7. Cohn, Hartvig, 7. Maj 1872—16. Septbr. 1872, Overlærer ved den mosaiske Drengeskole i København.

8. Duus, Julius, 16. Septbr. 1872—1. Oktbr. 1872, Guvernementsfuldmægtig i Vestindien. †
9. Bagger, Sofus A., 1. Oktbr. 1872—25. Novbr. 1872, Inspektør ved Vestervoldgades Betalingsskole.
10. Kroman, Kr., 25. Novbr. 1872—12. Septbr. 1873, Dr. phil., Professor ved Universitetet.
11. Skouboe, S., 12. Septbr. 1873—15. Marts 1874, Justitsraad, Viceprovst paa Regensen.
12. Siersted, Theodor, 15. Marts 1874—14. Septbr. 1875, Skoledirektør i Odense. † 1915.
13. Damkier, Oskar, 14. Septbr. 1875—14. Septbr. 1876, Departementschef i Kultusministeriet.
14. Cold, T. B., 14. Septbr. 1875—13. Marts 1876, Kontorchef i Marineministeriet.
15. Bock, A. C., 13. Marts 1876—13. Septbr. 1876, Sognepræst i Horne.
16. Torup, Fr., 13. Septbr. 1876—13. Marts 1877, Lærer ved Efterslægtsselskabets Skole, Rigsdagsstenograf. † 1910.
17. Lund, J. Otto, 13. Marts 1877—21. Decbr. 1877, Rektor i Horsens.
18. Bang, N. H., 21. Decbr. 1877—14. Septbr. 1878, Dr. phil., Viceskoledirektør i København.
19. Bast, J., 14. Septbr. 1878—Septbr. 1879, Ingeniør, Kaptejn.
20. Bierring, Viggo, Septbr. 1879—14. Septbr. 1880, Mag. art., Rigsdagskasserer.
21. Hude, Karl, 14. Septbr. 1880—14. Septbr. 1881, Dr. phil., Rektor i Frederiksborg.
22. Andersen, Chr., 14. Septbr. 1881—15. Marts 1882, Sognepræst i Glud.
23. Ottosen, Joh., 15. Marts 1882—26. Maj 1882, Skoleinspektør. † 1904.
24. Friis, A., 26. Maj 1882—14. Septbr. 1882, Professor, Dr. med., Overlæge ved Ebberødgaard.
25. Riis, J. C. D., 14. Septbr. 1882—14. Marts 1883, Overlæge i Aarhus.
26. Varming, C. C., 14. Marts 1883—25. Marts 1884, Sognepræst til Ørsted-Daastrup.
27. Bjerre, K., 25. Marts 1884—14. Septbr. 1885, Forstander ved Kerteminde Højskole.
28. Møller, Niels, 14. Septbr. 1885—15. Marts 1886, Forfatter, Fuldmægtig i Statsanstalten for Livsforsikring.
29. Saugmann, Chr., 15. Marts 1886—13. Septbr. 1886, Professor, Overlæge ved Vejlefjord Sanatorium.
30. Jónsson, Kl., 13. Septbr. 1886—28. Febr. 1887, Landssekretær i Islands Ministerium.
31. Simonsen, Ove, 28. Febr. 1887—31. Aug. 1887, Overlærer i Aalborg.
32. Jensen, Adolf, 31. Aug. 1887—25. April 1888, Assistent ved Universitetets zoologiske Museum.

33. Hornemann, A. W., 25. April 1888—21. Aug. 1888, Herredfoged i Fleskum Herred.
34. Bjerre, V., 31. Aug. 1888—1. Marts 1889, Overlærer i Horsens.
35. Panduro, Rudolf, 1. Marts 1889—26. Febr. 1890, Jernbanelæge i Skørping.
36. Fugl, A., 26. Febr. 1890—23. Febr. 1891, Amtsfuldmægtig i Hjørring.
37. Bjørn-Jensen, Wilh., 23. Febr. 1891—28. Aug. 1891, Borgmester og Byfoged i Skagen.
38. Lange, H. C., 28. Aug. 1891—31. Aug. 1892, Læge.
39. Sommer, Jørgen Nicolai, 31. Aug. 1892—27. Febr. 1893, Viceinspektør ved Vaisenhuset.
40. Rosendahl, Jacob, 27. Febr. 1893—26. Juni 1893, Fhv. Overretssagfører.
41. Rasmussen, Vilh., 26. Juni 1893—4. Septbr. 1893, Cand. mag., Folketingsmand.
42. Møller, Arnold, 4. Septbr. 1893—20. Febr. 1894, Læge i København.
43. Jørgensen, Chr., 20. Febr. 1894—9. Febr. 1895, Rector i Fredericia.
44. Larsen, A. P., 9. Febr. 1895—10. Septbr. 1895, Auditør i København.
45. Elberling, Vilhelm, 10. Septbr. 1895—Febr. 1896, Fuldmægtig i Statens statistiske Departement.
46. Anker, Hjalmar, Febr. 1896—16. Septbr. 1896, Byfoged i Slagelse.
47. Lindhard, Johannes, 16. Septbr. 1896—11. Febr. 1897, Dr. med., Docent ved Universitetet.
48. Thornberg, A. L., 11. Febr. 1897—28. Septbr. 1897, Bestyrer af Nærum Kostskole.
49. Nordentoft (Thomsen), Benedikt, 28. Septbr. 1897—11. Febr. 1898, Forstander, Solvang College, Kalifornien.
50. Ostfeld, J. S. M., 11. Febr. 1898—14. Marts 1898, Skoleinspektør.
51. Nielsen, C. Ditlef, 14. Marts 1898—13. Septbr. 1898, Dr. phil., Assistent ved Universitetsbiblioteket.
52. Elmquist, A. G. J., 13. Septbr. 1898—11. Febr. 1899, Læge i Gjerrild.
53. Byrdal, V., 11. Febr. 1899—16. Maj 1899, Overretssagfører i Khbvn.
54. Sørensen, N. A. V., 16. Maj 1899—18. Septbr. 1899, Læge paa Borneo.
55. Rafael, Axel, 18. Septbr. 1899—9. Febr. 1900, Herredsfuldmægtig i Viborg.
56. Jonson, J. V. Alexis, 9. Febr. 1900—27. Septbr. 1900, Cand. polit.
57. Stamer, Harald, 27. Septbr. 1900—21. Febr. 1901, Læge i Bredsten pr. Vejle.
58. Teilmann, Folmer, 21. Febr. 1901—Maj 1901, Læge i Vejen.
59. Gundel, Holger, Maj 1901—13. Septbr. 1901, Læge i Haverslev pr. Arden.
60. Jensen, A. F., 13. Septbr. 1901—25. Febr. 1902, Cand. mag., Lærer.
61. Grell, M., 25. Febr. 1902—12. Septbr. 1902, Sognepræst i Tyregod.

62. Andersen, A. Chr., 12. Septbr. 1902—Febr. 1903, Læge i Silkeborg.
 63. Bjørneboe, Otto, Febr. 1903—11. Septbr. 1903, Cand. mag., Inspektør ved Gregersens Realskole.
 64. Jørgensen, Hakon, 11. Septbr. 1903—26. Febr. 1904, Politiasistent, Forstander for Politiskolen i København.
 65. Bredsdorff, Kaj, 26. Febr. 1904—13. Septbr. 1904, Adjunkt i Frederiksborg.
 66. Nielsen, Emil, 13. Septbr. 1904—20. Febr. 1902, Overretssagfører i Kbh.
 67. Otterstrøm, C. V., 20. Febr. 1905—12. Septbr. 1905, Mag. scient., Assistent hos Fiskerikonsulent.
 68. Kiørboe, Nicolai, 12. Septbr. 1905—5. Marts 1906, Byfogedfuldmægtig i Aarhus.
 69. Kristensen, Johs., 5. Marts 1906—14. Septbr. 1906, Læge i Ø. Gjesten pr. Lunderskov.
 70. Kofoed, K. H. 14. Septbr. 1906—25. Febr. 1907, Adjunkt i Rønne, Folketingsmand.
 71. Christoffersen, N. R., 25. Febr. 1907—13. Septbr. 1907, Dr. med., Kbh.
 72. Holst Andersen, R., 13. Septbr. 1907—20. Marts 1908, Cand. polyt., Ingeniør i Vestindien.
 73. Lind, Theodor, 20. Marts 1908—18. Septbr. 1908, Cand. mag., Lærer, Bogø Realskole.
 74. Alsbo (Pedersen), N. P. 18. Septbr. 1908—2. Marts 1909, Cand. theol., Lærer i Holte.
 75. Kemp, Arne, 2. Septbr. 1909—14. Septbr. 1909, Assistent i Kultusministeriet.
 76. Himmelstrup, Otto, 14. Septbr. 1909—21. Febr. 1910, Cand. polit., Sekretær i Industriraadet.
 77. Meulengracht, Aage, 21. Febr. 1910—3. Marts 1910, Cand. mag., Lærer i Birkerød.
 78. Henningsen, E., 3. Marts 1910—13. Sept. 1910, Reservekirurg i Odense.
 79. Bierrings, Kai, 13. Sept. 1910—10. Marts 1911, Assistent i Magistraten.
 80. Christiansen, Chr., 10. Marts 1911—5. Septbr. 1911, stud. mag.
 81. Petersen, Oluf, 5. Septbr. 1911—11. Marts 1912, Assistent i Justitsministeriet.
 82. Olsen, Axel, 11. Marts 1912—11. Septbr. 1912, Cand med.
 83. Andreasen, A. L., 11. Septbr. 1912—7. Marts 1913, Cand. theol., Kbhvn.
 84. Astrup, Halvor, 7. Marts 1913—12. Septbr. 1913, Cand. polyt., Kbhvn.
 85. Ørum, A. C., 12. Septbr. 1913—6. Marts 1914, Cand. jur., Sagfører-fuldmægtig.
 86. Hansen, Robert L., 6. Marts 1914—11. Septbr. 1914, Stud. mag.
 87. Fich, Nicolaj, 11. Septbr. 1914—10. Marts 1915, Stud. mag.
 88. Nielsen, N. Ove, Marts 1915—Sept. 1915, Stud. theol.
-

Billedet af Hørring

er velvilligst overladt Redaktionen af den afdødes Søn, Overretsassessor *Hørring*, Viborg, der ledsager det med følgende Bemærkninger: »Saavidt jeg kan bestemme ved at sammenholde Billedet med et andet af Fader som Soldat, hvilket sidste jeg ved er fra 1864, maa ovennævnte Billede være fra Aaret 1865 eller Tiden lige deromkring, saa det skulde vise Fader, som han saa ud, netop da han var Regensens Klokker. — Da Fader lige til sin Død følte sig nøje knyttet til Regensen og ofte tænkte tilbage paa de Ungdomsaar, han havde tilbragt der, og som han regnede for en lykkelig og betydningsfuld Del af sit Liv, er det mig en særlig Glæde at vide, at han vil blive mindet ved Klokkerinstitutionens Jubilæum, og jeg bringer Dem paa Forhaand min bedste Tak for Billedets Optagelse i Bladet«.

Regensianersamfundet.

Indmeldelser modtages paa Bladets Ekspedition: *Arnold Busck*, Bog- og Papirhandel, Købmagergade 49. Telefon 2453 og 2454.

Alle forhenværende og nuværende **Regensianere** kan faa
den nye *Udgave* af

Salmonsens store illustrerede Konversationslexikon
mod en maanedlig Ratebetaling af **kun 2 Kr.** hos

Arnold Busck,

Boghandel, Papirhandel, Stempelhandel,
Købmagergade 49, København.
Telefon 2453 og 2454.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Dette Nummer redigeret af Sekretær *Hjalmar V. Elmquist*.